

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ז - חֲלָק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 508

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׂמִימָה וְאֶרֶץ

סֵפֶר

הַרְמָח"ל

וְהַזֹּהָר

גְּלוּיֵי הַרְמָח"ל

תַּקְנֹת הַרְמָח"ל בְּעֵנִין
לְמוֹד הַזֹּהָר 24 שָׁעוֹת

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתַנָת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקַדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעַנְיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיַפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיַקְלֵק מַחֲשׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בס"ד

מפעל הזוהר העולמי

שיעורי אור הרשב"י לפי שיטת רמ"ל

מהנץ החמה עד צאת הכוכבים

פרטי הלומד

שם פרטי _____ שם משפחה _____ תלפון _____

עיר _____ מס בית _____ מס דירה _____ רחוב _____

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת ק'
17:00	18:00	19:00	20:00	21:00	22:00	23:00
18:00	19:00	20:00	21:00	22:00	23:00	24:00
19:00	20:00	21:00	22:00	23:00	24:00	25:00
20:00	21:00	22:00	23:00	24:00	25:00	26:00
21:00	22:00	23:00	24:00	25:00	26:00	27:00
22:00	23:00	24:00	25:00	26:00	27:00	28:00
23:00	24:00	25:00	26:00	27:00	28:00	29:00
24:00	25:00	26:00	27:00	28:00	29:00	30:00
25:00	26:00	27:00	28:00	29:00	30:00	31:00
26:00	27:00	28:00	29:00	30:00	31:00	32:00
27:00	28:00	29:00	30:00	31:00	32:00	33:00
28:00	29:00	30:00	31:00	32:00	33:00	34:00
29:00	30:00	31:00	32:00	33:00	34:00	35:00
30:00	31:00	32:00	33:00	34:00	35:00	36:00
31:00	32:00	33:00	34:00	35:00	36:00	37:00
32:00	33:00	34:00	35:00	36:00	37:00	38:00
33:00	34:00	35:00	36:00	37:00	38:00	39:00
34:00	35:00	36:00	37:00	38:00	39:00	40:00
35:00	36:00	37:00	38:00	39:00	40:00	41:00
36:00	37:00	38:00	39:00	40:00	41:00	42:00
37:00	38:00	39:00	40:00	41:00	42:00	43:00
38:00	39:00	40:00	41:00	42:00	43:00	44:00
39:00	40:00	41:00	42:00	43:00	44:00	45:00
40:00	41:00	42:00	43:00	44:00	45:00	46:00
41:00	42:00	43:00	44:00	45:00	46:00	47:00
42:00	43:00	44:00	45:00	46:00	47:00	48:00
43:00	44:00	45:00	46:00	47:00	48:00	49:00
44:00	45:00	46:00	47:00	48:00	49:00	50:00
45:00	46:00	47:00	48:00	49:00	50:00	51:00
46:00	47:00	48:00	49:00	50:00	51:00	52:00
47:00	48:00	49:00	50:00	51:00	52:00	53:00
48:00	49:00	50:00	51:00	52:00	53:00	54:00
49:00	50:00	51:00	52:00	53:00	54:00	55:00
50:00	51:00	52:00	53:00	54:00	55:00	56:00
51:00	52:00	53:00	54:00	55:00	56:00	57:00
52:00	53:00	54:00	55:00	56:00	57:00	58:00
53:00	54:00	55:00	56:00	57:00	58:00	59:00
54:00	55:00	56:00	57:00	58:00	59:00	60:00

"מפעל החוזה העולמי" ש"י" - "חברה מוכי הרבים העולמי" רחוב החל לכיש 24/8 - רמת בית שמש 99093 טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

ומשום כך ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש וזה שנאמר לא תלין, משום שנפשו לא עולה, ועולה אותה נפש העני ושל אנשי ביתו, כמו שנתבאר. רבי חייא פתח ואמר פסוק אחריו, לא תקלל חרש ולפני עור וגו'. פסוק זה כמשמעו, אבל מפרשה זו בלה למדנו ממנה דברים אחרים, וכלם תלויים זה בזה. בא ראה, מי שמקלל את חברו, והוא לפניו, ומביש אותו, כאלו שפך את דמו, והרי בארנו. ופסוק זה כשאין חברו עמו, והוא קלל אותו, אותו הדבור עולה. שאין לה דבור ודבור שיוצא מפיו שאין לו קול. אותו קול עולה למעלה, וכמה מלאכי חבלה מתחברים לאותו הקול, עד שעולה ומעיר את התהום הגדול, כמו שבארוה, וכמה הם שמתעוררים על האדם. אוי למי שמוציא דבר רע מפיו, והרי פרשנה.

ולפני עור לא תתן מכשול, כמשמעו. ופרשנה, במי שגורם לאחר לחטא. וכן מי שמפכה את בנו הגדול. ולפני עור לא תתן וגו', במי שלא הגיע להוראה ומורה, (כמו שנאמר) שכתוב (משלי ז) פי רבים חללים הפילה ועצמים כל הרגיה. וזה עבר, משום ולפני עור לא תתן מכשול, משום שהכשיל את חברו לעולם הבא. ששנינו, מי שהולך בדרך ישרה בתורה ומי שמשתדל בתורה פראוי, יש לו תמיד חלק טוב לעולם הבא. שאותו דבר התורה שהוציא מפיו, הולך ומשוטט בעולם, ועולה למעלה. וכמה עליונים קדושים מתחברים עם אותו הדבר, ועולה בדרך ישרה, ומתעטר בעטרה קדושה, ורוחץ הנקר של העולם הבא, שופע

והא דאתמר לא תלין, בגין דנפשיה לא סליק, וסליק ההוא נפשא דמספנא, ודאנשי ביתיה, כמה דאתמר.

רבי חייא פתח ואמר קרא אבתריה, (ויקרא ט) לא תקלל חרש ולפני עור וגו', האי קרא כמשמעו. אבל פרשתא דא, פלא אוליפנא מינה מלין אחרנין, וכלהו תליין דא בדא. תא חזי, מאן דלייט לחבריה, ואיהו קמיה, ואכסיף ליה, פאלו אושיד דמיה, והא אוקימנא. והאי קרא, דלאו חבריה עמיה, והוא לייט ליה, ההיא מלה סלקא.

דלית לה מלה ומלה דנפיק מפומיה, דלא אית ליה קלא, ההוא קלא סליק לעילא, וכמה קסטרין מתחברין עמיה דההוא קלא, עד דסלקא ואתער אתר דתהומא רבא, כמה דאוקמוה וכמה מתערין עליה דההוא בר נש. ווי למאן דאפיק מלה בישא מפומיה, והא אוקמוה.

ולפני עור לא תתן מכשול, כמשמעו. ואוקמוה, במאן דגרים לאחרא למחטי. וכן מאן דמחי לבריה רבא. ולפני עור לא תתן וגו', במאן דלא מטא להוראה ואורי, (כמה דאת אמר) דכתיב, (משלי ז) פי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה. והאי אעבר, משום ולפני עור לא תתן מכשול, בגין דאכשיל ליה לחבריה לעלמא דאתי.

דתנינן מאן דאזיל באורח מישר באורייתא, ומאן דאשתדל באורייתא כדקא יאות, אית ליה חולקא טבא תדיר לעלמא דאתי. דההיא מלה דאורייתא דאפיק מפומיה, אזלא ושאטא בעלמא, וסלקא לעילא. וכמה עלאין קדישין מתחבראן בההיא מלה, וסלקא באורח מישר, ואתעטר בעטרא קדישא,

ואסתחי כנהרא דעלמא דאתי, דנגיד ונפיק מעדן, ואתקבל ביה, ואשתאב בגויה, ואתענג (ס"א ואתנגע) סוחרניה דהוא נהרא, אילנא עלאה. וכדין נגיד ונפיק נהורא עלאה ואתעטר ביה בההוא בר נש כל יומא, פמה דאתמר.

זמאן דלעי (נ"א דולף) באורייתא, ולא אשתדל בה באורח קשוט, (דף פ"ה ע"ב) ובאורח מישר. ההוא מלה סלקא, וסטי אורחין, ולית מאן דיתחבר בה, וכלא דחיין לה לבר, ואזיל ושאט בעלמא ולא ישפח אתר. מאן גרים ליה האי. ההוא דסאטי ליה מאורח מישר, הדא הוא דכתיב ולפני עור לא תתן מכשול. ובגיני כף פתיב, ויראת מאלהיך אני יי'.

זמאן דתיאובתיה למלעי באורייתא, ולא אשפח מאן דיוליף ליה, והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה, בגמגומא דלא ידע. כל מלה ומלה סלקא, וקודשא ברין הוא חדי בההיא מלה, וקביל לה, ונטע לה סחרניה דההוא נחלא, ואתעבידו מאלין מלין אילנין רברבין, ואקרונ ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד.

ודוד מלפא אמר, (תהלים פו) הורני יי' דרפף אהלך באמתך. וכתיב (תהלים כז) ונחני בארץ מישור למען שוררי. זכאין אינון דידעין אורחוי דאורייתא, ומשתדלי בה בארץ מישר, דאינון נטעין אילנין דחיין לעילא, דכלהו אסותא. ובגין כף פתיב, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. וכי אית תורה דלאו איהי אמת. אין פגוונא דאמרן, דאורי מאן דלא ידע, ולאו איהו קשוט וזההו דאוליף מלה מיניה, אוליף מלה דלאו איהו אמת.

ובגיני כף פתיב, תורת אמת היתה בפיהו.

ויוצא מעדן, ומתקבל בו ונשאב לתוכו, ומתענג (נטע) סביב אותו הנהר, העץ העליון. ואז שופע ויוצא אור עליון ומתעטר עם אותו אדם כל יום, כמו שנתבאר. ומי שעוסק (שלומד) בתורה ולא משתדל בה בדרך אמת ובדרך ישרה, אותו הדבר עולה וסוטה בדרךים, ואין מי שיסתבר עמו, והכל דוחים אותו החוצה, והולך ומשוטט בעולם ולא ימצא מקום. מי גרם לו את זה? אותו שהסטה אותו מדרך הישר. זהו שכתוב ולפני עור לא תתן מכשול. ומשום כף פתיב, ויראת מאלהיך אני ה'.

ומי שתשוקתו לעסק בתורה ולא מוצא מי שילמד אותו, והוא באהבת התורה לומד אותה, ומגמגם בה בגמגום שאינו יודע - כל דבור ודבור עולה, והקדוש ברוך הוא שמח באותו דבור ומקבל אותו, ונוטע אותו סביב אותו הנחל, ונעשים מאותם דבורים עצים גדולים, ונקראים ערבי נחל. זהו שכתוב (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד.

ודוד המלך אמר, (תהלים פו) הורני ה' דרפף אהלך באמתך. וכתיב (שם כז) ונחני בארץ מישור למען שוררי. אשרי אותם שיודעים את דרכי התורה ומשתדלים בה בדרך ישרה, שהם נוטעים עצים חיים למעלה, שכלם רפואה. ומשום כף פתיב, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. וכי יש תורה שאינה אמת? כן, כמו שאמרנו, שמורה מי שלא יודע, ואינו אמת, ואותו שלומד ממנו, לומד דבר שאינו אמת. ומשום כף פתיב, תורת אמת היתה בפיהו.

איהו קשוט וזההו דאוליף מלה מיניה, אוליף מלה דלאו איהו אמת.

ועם כל דא, מיבעי ליה לבר נש למילף מלי דאורייתא מפל בר נש, אפילו ממאן דלא ידע. בגין דעל דא ותער באורייתא, וייתי למילף ממאן דינע, ולכתר אשתכח, דאזיל בה באורייתא בארז קשוט. תא חזי, ישתדל בר נש בעלמא באורייתא ופקודוי, אפילו דלא עביד לשמה, דמתוך שלא לשמה בא לשמה.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה ואמר, (ויקרא ט) לא תעשו עול במשפט וגו'. לא תעשו עול במשפט, כמשפטו. אבל הא אתמר, דפרשתא דא מלין עלאין ויקירין אית בה בפקודי אורייתא. האי קרא מסופיה קא משמע, דכתיב בצדק תשפוט עמיתך. תא חזי, תרי דרגין אינון הכא: משפט, וצדק. מה בין האי להאי. אלא חד רחמי, וחד דינא, ודא אתבסם בדא. כד אתער צדק, דאין דינא לכלא כחדא, דלית ביה רחמי, ולאו ותננותא. כד אתער משפט, אית ביה רחמי. יכול יהא כלא במשפט. אתא קרא ואמר, בצדק תשפוט עמיתך. מאי טעמא. בגין דצדק לאו דאין לדא ושביק לדא, אלא כלהו כחדא בשקולא חדא. כגוונא דא לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול, אלא כלהו בשקולא חדא, בצדק. יכול יהא כלא דינא בצדק בלחודוי. אתא קרא ואמר תשפוט, דבעי לחברא להו כחדא, דלא ישתפח דא בלא דא, והאי שלימו דדינא.

וכר פך למה. בגין דקודשא בריך הוא שכיח תמן. ובגיני כף בעי לאשלמא דינא. כגוונא דאיהו עביד לתתא, כגוונא דיליה ממש עביד לעילא. ותא חזי, קדשא בריך הוא שוי כורסייא דדינא, בשעתא דדייני יתבין, דדא הוא דכתיב, (תהלים ט) כונן למשפט כסאו.

ועם כל דא, צריך אדם ללמד דברי תורה מכל אדם, אפלו ממי שאינו יודע. משום שעל כן יתעורר בתורה, ויבא ללמד ממי שיודע, ואחר כך נמצא שהולך בתורה בדרך אמת. בא ראה, ישתדל אדם בעולם בתורה ובמצוותיה אפלו שאין עושה לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

רבי יוסי פתח בפסוק אחריו ואמר, לא תעשו עול במשפט וגו'. לא תעשו עול במשפט, כמשפטו. אבל הרי נאמר, שבפרשה הזו יש בה דברים עליונים ונכבדים במצוות התורה. מסוף הפסוק הזה משמע, שכתוב בצדק תשפוט עמיתך. בא ראה, שתי דרגות הן כאן - משפט וצדק. מה בין זה לזה? אלא אחד רחמים ואחד דין, וזה מתבשר עם זה.

כשמתעורר צדק, הוא דן דין את הכל כאחד, שאין בו רחמים ולא ותננות. כשמתעורר משפט, יש בו רחמים. יכול יהיה הכל במשפט? בא הכתוב ואומר, בצדק תשפוט עמיתך. מה הטעם? משום שצדק לא דן את זה ועוזב את זה, אלא פלם כאחד במשקל אחד. כמו כן, לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול, אלא פלם במשקל אחד, בצדק. יכול יהיה הכל בצדק בלבד? בא הכתוב ואמר תשפט, שצריך לחבר אותם כאחד שלא ימצא זה בלי זה, וזהו שלמות הדין. וכר פך למה? משום שהקדוש ברוך הוא מצוי שם. ומשום כף צריך להשלים את הדין. כמו שהוא עושה למטה, כמו שלו ממש עושה למעלה. ויבא ראה, הקדוש ברוך הוא שם כסא של דין בשעה שיושבים הדיינים, וזהו שכתוב (תהלים ט) כונן למשפט כסאו. ומשם נתקן כסאו של

דין בשעה שיושבים הדיינים, וזהו שכתוב (תהלים ט) כונן למשפט כסאו.

ומתמן אתתמן פורסיה דקודשא ברין הוא. ומאן איהו פורסיה. אלין אינון צדק ומשפט. דא הוא דכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך. ומאן דדאין דינא, בעי למידן (כ"א למיתב) בכורסיה דמלפא. ואי פגים חד מנייהו, פאלו פגים לכורסיה דמלפא. וכדין קדשא ברין הוא אסתלק מבינייהו דדייני, ולא קאים בדינייהו. ומאי אמר. (תהלים יב) עתה אקום יאמר יי' וגו'. ורוחא דקודשא אמר, (תהלים נז) רומה על השמים אלהים.

רעיא מהימנא

לא תשנא את אחיך בלבבך הוכיח את עמיתך (ויקרא יט) וגו'. פקודא דא, לאוכחא לההוא דחטי, למחזי ליה רחימו סגיא, דרחים ליה, בגין דלא יתענש איהו. דהא בקודשא ברין הוא כתיב, (משלי ג) כי את אשר יאהב יי' יוכיח. וכמה דקודשא ברין הוא עביד ואוכח למאן דרחים ליה, הכי יוליף בר נש מההוא ארחא, ויוכח לחבריה. קדשא ברין הוא כמאי אוכח לבר נש. אוכח ליה ברחימו בסתרא, אי יקבל ליה יאות. ואי לא, אוכח ליה בין רחימוי. אי יקבל יאות. ואי לא, אוכח ליה באתגלויא לעיניהון דכלא. אי יקבל יאות. ואי לאו, שרי ליה, ולא אוכח ליה, ושביק (דף ט"ו ע"א) ליה ייזיל ויעביד רעותיה.

בקרמיתא אודע ליה בסתרא, בגין לאוכחא ליה, ולא תערא ליה, דלא יגדע ביה בר נש. ודא איהו ביניה לביניה. אי מקבל יאות. ואי לאו, אודע ליה בין רחימוי, בזמנא דכהנא רבא הוה בעלמא, יהיב ליה מרעין בערסיה, ואתו רחימוי דקודשא ברין הוא, ואודעין ליה, אי אית ביה חובא דיייתוב מניה, ולעיינ במליה. אי מקבל יאות, ואי לאו אוכח ליה באתגלויא, בממוניה, בכנוי, דכלא מלחשן עליה, וייתון לגביה. אי מקבל מוטב, ואם לא - מוכיח אותו בגלוי, בממונו, בכניו, שכלם

הקדוש ברין הוא. ומי הוא הכסא? אלו הם צדק ומשפט. זהו שכתוב (שם פט) צדק ומשפט מכון כסאך. ומי שדן דין, צריך לדון (לשבת) בכסא המלך. ואם פוגם אחד מהם, כאלו פגם את כסא המלך. ואז הקדוש ברין הוא מסתלק מבין הדיינים, ולא עומד בדיניהם. ומה אומר? (שם יב) עתה אקום יאמר ה' וגו'. ורוח הקדש אומרת, (שם נז) רומה על השמים אלהים.

רעיא מהימנא

לא תשנא את אחיך בלבבך הוכיח תוכיח את עמיתך וגו'. מצוה זו להוכיח את אותו שחטא להראות לו אהבה רבה, שאוהב אותו, כדי שהוא לא יענש. שהרי כתוב בקדוש ברין הוא, כי את אשר יאהב ה' יוכיח. וכמו שעושה הקדוש ברין הוא ומוכיח את מי שאוהב אותו, כפי למד אדם מאותה הדרך ויוכיח את חברו. במה מוכיח הקדוש ברין הוא את האדם? הוא מוכיחו באהבה בסתר. אם יקבל אותו - יפה. ואם לא מוכיחו בין אוהביו, אם יקבל - יפה, ואם לא - מוכיחו בגלוי לעין כל. אם יקבל - יפה. ואם לא - מניח אותו ולא מוכיח אותו, ועוזב אותו שילף ויעשה את רצונו.

בראשונה מודיעה לו בסתר, כדי להוכיח אותו ולעורר אותו, שלא יפיר בו בן אדם. וזה הוא בינו לבניו. אם מקבל - טוב, ואם לא - מודיע לו בין אוהביו. בזמן שהכהן הגדול היה בעולם, נתן לו מחלה במשחו, וכאז אוהביו של הקדוש ברין הוא, ומודיעים לו, שאם יש בו חובה שישוב ממנה ויעיף בדבריו. אם מקבל - מוטב, ואם לא - מוכיח אותו בגלוי, בממונו, בכניו, שכלם

מקבל - מוטב, ואם לא - מתיר לו קונו לעשות רצונו, ולא מחזיק בו לעולמים. כגון זה צריך לו להוכיח לחברו בראשונה בפתר, ואחר כך בין אוהביו, ולבסוף בגלוי. מכאן ולהלאה יעזב לו ויעשה כרצונו.

וע"ז זה כתוב הוכח תוכיח. הוכח - בפתר, שלא ידע בו בן אדם. תוכיח - בין חבריו ואוהביו. את עמיתך - בגלוי. ועל כן לא כתוב בראשונה תוכיח, אלא הוכח. ועוד הוכח - אם הוא אדם שיתבטל, לא יאמר לו ולא יוכיח אותו אפלו בפתר, אלא יאמר לפניו כמי שמספר בדברים אחרים. ובתוף אותם דברים יזכיר מי שעושה אותו החטא הוא כף וכף, כדי שהוא ידע בעצמו ויעזב את אותו החטא. ועל כן הוכח. ואם לא - תוכיח. ואחר כך את עמיתך - בגלוי. מכאן והלאה - ולא תשא עליו חטא.

דבר אחר ולא תשא עליו חטא - שהרי כיון שאדם מוכיח את חברו ומזדמן להוכיחו בגלוי, לא יעלה לפניו אותו חטא ששעה, שאסור לו ודאי, אלא יאמר סתם, ולא יעלה עליו אותו חטא בגלוי, ולא ירשם עליו חטא. שהקדוש ברוך הוא חס על כבודו של אדם אפלו ברשעים. (עד כאן ריעא מהימנא). פתח ואמר, ויהי קול השפך הולך וגו'. ויהי קול השפך, פאן נחלקו ספרי הקדמונים וכו', עד שבאו רבי אבא ורבי יהודה, והודו לרבי אחא.

קמו. עד שהיו הולכים, אמר רבי אלעזר, לא תלך רכיל בעמך, לא תשנא את אחיך, לא תקם ולא תטר. הרי בארנו אותם, וכלם התעוררו עליהם החברים. אבל נאמר דבר בפרשה הזו. כתוב את חקתי תשמרו, בהמתך לא תרביע פלאים, שדך לא תזרע פלאים, ובגד פלאים ששטנו לא יעלה עליך.

יאות. ואי לא שארי ליה מאריה למעבד רעותיה, ולא יתקיף ביה לעלמין. כגוונא דא אצטריך ליה לאוכחא לחבריה בקדמיתא בסתרא. לבתר בין רחימוי. לבתר באתגלייא. מכאן ולהלאה ישבוק ליה ויעביד רעותיה.

ועל דא כתיב הוכח תוכיח. הוכח: בסתרא, דלא יגדע ביה בר גש. תוכיח: בין חבריו ורחימוי. את עמיתך: באתגלייא. ועל דא לא כתיב בקדמיתא תוכיח, אלא הוכח. תו הוכח, אי איהו בר גש דיקסוף, לא יימא ליה ולא יוכיח ליה אפילו בסתרא, אלא יימא קמיה, כמאן דמשטעי במלין אתרנין. וכגו אינון מלין, ידפר מאן דעבד ההוא חוכא הוא כף וכף, כגין דאיהו ידע בגרמיה, וישתביק מההוא חוכא. ועל דא הוכח. ואם לאו, תוכיח. ולבתר את עמיתך באתגלייא. מכאן ולהלאה ולא תשא עליו חטא.

דבר אחר ולא תשא עליו חטא, דהא כיון דבר גש אוכח לחבריה, ואזדמן לאוכחא ליה באתגלייא, לא יסלק קמיה ההוא חוכא דעביד, דאסיר ליה ודאי, אלא יימא סתם, ולא יסלק עליו ההוא חוכא באתגלייא, ולא ירשם עליו חוכא, דקודשא בריך הוא חס על קרא דבר גש, אפילו בחיבייא. (ע"כ ריעא מהימנא).

פתח ואמר, ויהי קול השופר הולך וגו'. ויהי קול השופר, הכא אתפליגו ספרי קדמאי וכו', עד דאתו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא.

קמו, עד דהוו אזלי, אמר רבי אלעזר לא תלך רכיל בעמך לא תשנא את אחיך לא תקום ולא תטור. הא אוקימנא לון, וכלהו אתערו עלייהו חברייא, אבל נימא מלה בפרשתא דא, כתיב, את חקותי תשמרו בהמתך לא תרביע פלאים שדך לא תזרע פלאים ובגד פלאים ששטנו לא יעלה עליך.

התעוררו עליהם החברים. אבל נאמר דבר בפרשה הזו. כתוב את חקתי תשמרו, בהמתך לא תרביע פלאים, שדך לא תזרע פלאים, ובגד פלאים ששטנו לא יעלה עליך.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה מ"ג) אַתֶּם עַדֵי נְאֻם
 יְיָ וְעַבְדֵי אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְמַעַן תִּדְעוּ
 וּתִאֲמִינּוּ וּגו'. אַתֶּם עַדֵי, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל.
 וְתִגְיֶנּוּ, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן שְׁמִיָּא וְאַרְעָא, דְּכַתִּיב (דברים
 ל) הַעֲדִידוּתִי בְכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ.
 אֲבָל יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן סְהַדִּין אֵלֶיךָ עַל אֵלֶיךָ,
 וְשְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְכֹלָא, סְהַדִּין עֲלֵיהוּ. וְעַבְדֵי
 אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי, דָּא יַעֲקֹב, דְּכַתִּיב (ישעיה מ"ט) וַיֹּאמֶר
 לִי עַבְדֵי אֶתְּהִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְּפָאֵר, וְכַתִּיב,
 (ירמיה ל) וְאֶתְּהִי אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב. וְאֵית דְּאִמְרֵי
 דָּא דָּוִד. וְדָוִד עַבְדֵי אַקְרִי, דְּכַתִּיב, (ישעיה לו)
 לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדֵי אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי, דָּא דָּוִד
 עֲלָאָה.

לְמַעַן תִּדְעוּ וּתִאֲמִינּוּ לִי וְתִבְיִנּוּ כִי אֲנִי הוּא.
 מָאִי כִי אֲנִי הוּא. דְּאֶתְרַעִיתִי בְּהֵוָה
 דָּוִד, וּבְהֵוָה יַעֲקֹב. אֲנָא, הוּא אֵינּוֹן מִמֶּשׁ.
 לְפָנֵי לֹא נּוֹצֵר אֵל, דְּתִגְיֶנּוּ, קָרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא לְיַעֲקֹב אֵל, דְּכַתִּיב, (בראשית לג) וַיִּקְרָא לוֹ אֵל
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרָא לְיַעֲקֹב
 אֵל. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, לְפָנֵי לֹא נּוֹצֵר אֵל וְאַחֲרֵי
 לֹא יְהִיָּה. וּבְגִין כֵּן, אֲנִי הוּא. כִּלְאֵי כִמְהָ
 דְּאֶתְמַר. וְאַחֲרֵי לֹא יְהִיָּה, דְּהָא דָּוִד הִכִּי אַקְרִי,
 וְלֹא אֵית בְּתַרְיָה אַחֲרָא.

תָּא חֲזִי, פִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא,
 אַתְקִין כֹּל מְלָה וּמְלָה, כֹּל חַד וְחַד
 בְּסִטְרוֹי. וּמְנִי עֲלֵיהוּ חִילִין עֲלֵאִין. וְלִית לֵךְ
 אֲפִילוּ עֲשָׂבָא זַעִירָא בְּאַרְעָא, דְּלִית לִיהִי חִילָא
 עֲלָאָה לְעִילָא. וְכֹל מַה דְּעַבְדִּין בְּכֹל חַד וְחַד,
 (תרי נוסחי) וְכֹל מַה דְּכֹל חַד וְחַד עַבִּיד, כִּלְאֵי הוּא
 בְּתַקִּיפּוּ דְּהֵוָה חִילָא עֲלָאָה, דְּמִמְנָא עֲלֵיהִי
 לְעִילָא. וְכֹלְהוּ נְמוּסִין גְּזִירִין מְדִינָא, עַל דִּינָא
 נְטֻלִין, וְעַל דִּינָא קִימִין. לִית מָאן דְּנַפְיִק (ד' ט'
 מן קיומיה לְבַר.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, אַתֶּם עַדֵי
 נְאֻם ה' וְעַבְדֵי אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְמַעַן
 תִּדְעוּ וּתִאֲמִינּוּ וּגו'. אַתֶּם עַדֵי,
 אֵלֶיךָ אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל. וְשִׁנְיָנּוּ, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן
 שְׁמִיִּם וְאַרְץ, שְׁכַתּוּב (דברים ד)
 הַעֲדִידוּתִי בְכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם
 וְאֵת הָאָרֶץ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן עַדֵי
 אֵלֶיךָ עַל אֵלֶיךָ, וְשְׁמִיִּם וְאַרְץ וְהַכֹּל
 עַדֵי עֲלֵיהֶם. וְעַבְדֵי אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי
 - זֶה יַעֲקֹב, שְׁכַתּוּב (ישעיה מט)
 וַיֹּאמֶר לִי עַבְדֵי אֶתְּהִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 בְּךָ אֶתְּפָאֵר, וְכַתּוּב אֵל תִּירָא
 עַבְדֵי יַעֲקֹב. וְיֵשׁ אֲוִמְרִים, זֶה דָּוִד.
 וְנִקְרָא דָּוִד עַבְדֵי, שְׁכַתּוּב (שם לו)
 לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדֵי אֲשֶׁר
 בְּחַרְתִּי, זֶה דָּוִד הַעֲלִיּוֹן.

לְמַעַן תִּדְעוּ וּתִאֲמִינּוּ לִי וְתִבְיִנּוּ
 כִּי אֲנִי הוּא (ישעיה מ"ג). מַה זֶה כִּי
 אֲנִי הוּא? שֶׁהִתְרַעִיתִי בְּאוֹתוֹ דָּוִד
 וּבְאוֹתוֹ יַעֲקֹב, אֲנִי הוּא אֵל מִמֶּשׁ.
 לְפָנֵי לֹא נּוֹצֵר אֵל, שְׁשִׁנְיָנּוּ, קָרָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיַעֲקֹב אֵל,
 שְׁכַתּוּב (בראשית לג) וַיִּקְרָא אֵל אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא
 לְיַעֲקֹב אֵל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב לְפָנֵי לֹא
 נּוֹצֵר אֵל וְאַחֲרֵי לֹא יְהִיָּה. וּמִשּׁוּם
 כֵּן אֲנִי הוּא, הַכֹּל, כִּמּוֹ שְׁנֵאמַר.
 וְאַחֲרֵי לֹא יְהִיָּה, שְׁהַרִי דָּוִד נִקְרָא
 כֵּן, וְאִין אַחֲרֵי אַחַר.

בֵּא רָאָה, כְּשִׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אֵת הָעוֹלָם, תְּקַן כֹּל דְּבַר
 וְדְבַר, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד בְּצִדּוֹ, וּמִנְהָ
 עֲלֵיהֶם כַּחוֹת עֲלִיוֹנִים. וְאִין לֵךְ
 אֲפִילוּ עֲשָׂבָא קָטָן בְּאַרְץ שְׂאִין לוֹ
 כַּחַת עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה. וְכֹל מַה
 שְׁעוֹשִׂים עִם כֹּל אֶחָד וְאֶחָד, (שתי
 נוסחאות) וְכֹל מַה שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד
 עוֹשֶׂה, הַכֹּל הוּא בְּחִזְקָא שֶׁל אוֹתוֹ
 הַכַּחַת הַעֲלִיּוֹן שְׁמִמְנָה עֲלֵיו
 מְלַמְעָלָה. וְכֹל הַהִנְהָגוֹת גְּזוּרוֹת
 מִן הַדִּין, עַל דִּין אֵם נּוֹסְעִים, וְעַל
 הַדִּין אֵם עוֹמְדִים. אִין מִי שִׁיּוּצָא
 מִמְקוֹמוֹ הַחוּצָה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע